

किंच चित्तस्य प्रसादे हि अस्य पुंसः सर्वदुःखानां काममूलकानां कामाभावात् हानिः परिहारो जायते कामानुदये हेतुमाह प्रसन्नेति हियस्मात् प्रसन्नचेतसः पुंसो बुद्धिर्ब्रह्मात्मैक्यनिश्चयः आशुशीघ्रं पर्यवतिष्ठते सु
दृढो भवति तस्मिंश्च सति प्राप्या भावान् कामोदय इत्यर्थः ॥ ६५ ॥ समनस्कानामिन्द्रियाणामनियद्दोषोक्तः बुद्धेरपर्यवस्थाने को दोष इत्यत आह नास्तीति अयुक्तस्य श्रवणमननयोरनासक्तस्य बुद्धिर्ब्रह्मात्मै
क्यनिश्चयो नास्ति प्रमाणविषया संभावनायाः प्रमेयविषया संभावनायाश्चानिरासात् तथा अयुक्तस्य असमाहितमनसः भावना ब्रह्माकारांतःकरणवृत्तिप्रवाहो नास्ति मनसश्चांचल्येन बुद्धेरपि चांचल्यात् अभा
वयतो ध्यानमकुर्वतः शांतिः सर्वदुःखोपरमश्चनास्ति चेतसो नवस्थितत्वेन दुःखावश्यं भावात् अशांतस्यानुपरत सर्वदुःखस्य सुखं प्रत्यगद्वयानं दात्मकं कुतः न कुतश्चित् दुःखित्वादेव आद्यं अयुक्तस्येति पदं युजिर्यो
गे इत्यस्य रूपं द्वितीयं युजसमाधावित्यस्य तस्माद्बुद्धेः पर्यवस्थानमावश्यकं ॥ ६६ ॥ तदभावे दोषमाह इन्द्रियाणां हीति हियस्मात् इन्द्रियाणां चरतां स्वस्वविषये प्रवर्तमानानां कर्मणिषष्ठी यत्रागादिकलुषितं मनः ता
न्यनुलक्ष्य कृत्यविधीयते प्रवर्त्यते कर्मकर्तारिलकारः प्रवर्तत इत्यर्थः तत् इन्द्रियानुसारि मनः अस्य साधकस्य प्रज्ञां आत्मतत्त्वविषयां बुद्धिहरति तस्यामनोनुसारित्वात् दृष्टांतः स्पष्टार्थः अन्येतु इन्द्रियाणां मध्ये यदि
द्रियमनुलक्ष्य कृत्यमनः प्रवर्तते तदिन्द्रियं अस्य साधकस्य मनसो वा प्रज्ञां हरतीति योजयंति आत्मविषयां प्रज्ञां लुप्तत्वा मनोविषयविषयां करोतीति भाष्यमप्यालोचनीयं ॥ ६७ ॥ यततो ह्यपीत्यत्रोपक्रांतमर्थं बहुधा उप
पाद्य उपसंहरति तस्मादिति यस्मादिन्द्रियाधीनं मनो मनोनुगाच प्रज्ञा तस्मात् हेमहावाहो यस्य यते इन्द्रियाणि सर्वशः सर्वप्रकारेण स्वकारणेन मनसा सहितानीति यावत् इन्द्रियार्थेभ्यः शब्दादिभ्यो निगृहीतानि भवन्ति

प्रसादे सर्वदुःखानां हानिरस्योपजायते ॥ प्रसन्नचेतसो ह्यशुबुद्धिः पर्यवतिष्ठते ॥ ६५ ॥ नास्ति बुद्धिरयुक्तस्य न चायुक्तस्य भावना ॥ न चाभावयतः शांतिरशां
तस्य कुतः सुखं ॥ ६६ ॥ इन्द्रियाणां हि चरतां यन्मनो नुविधीयते ॥ तदस्य हरति प्रज्ञां वायुर्नावमिवांभसि ॥ ६७ ॥ तस्माद्यस्य महावाहो निगृहीतानि सर्वशः ॥
इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यस्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ ६८ ॥ यानि शासर्वभूतानां तस्यां जागर्तिसंयमी ॥ यस्यां जाग्रति भूतानि सा निशा पश्यतो मुनेः ॥ ६९ ॥

तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठितेति विद्धि ॥ ६८ ॥ यदा पंचावतिष्ठत इत्युदाहृतश्रुतेस्तामाहुः परमां गतिमित्येतंचतुर्थं पादं व्याचष्टे यानि शेषेति सर्वेषां भूतानामज्ञानां यानि शेषे निशा यस्यां मध्यं दिने उलूका इवानंधा अप्यं
धा एव सर्वे प्राणिनो भवन्ति तस्यां तस्मिन् प्रत्यग्ज्योतिषि संयमी इन्द्रियमनो बुद्धीनां निग्रहणशीलो योगी जागर्ति इन्द्रियादीनां दृक्शक्तिलोपेपि अनुपरत दृक्शक्तिरेवास्ते तथा च श्रुतिः न हि द्रष्टुं दृष्टेर्विपरिलोपो विद्यते
ऽविनाशित्वादिति यस्यामविद्याख्यायां निशायां क्रियाकारकादिद्वैतस्वप्नप्रवर्तिकायां सर्वाणि भूतानि जाग्रति निशीथे उलूका इव स्वस्वव्यापारे प्रवर्तन्ते सा अविद्या पश्यतो मुनेः आत्मदर्शनवतो योगिनः प्रारब्धकर्म
णा विदेहकैवल्यप्रतिबंधात् लेशतो नुवर्तमाना व्युत्थानकाले व्यवहरतो स्य गाढांधकारवती निशेवक्लेशकरी भवति अतिसुकुमाराहियोगिनः बाह्यव्यवहारादुद्विजते न राइव गाढांधकारे संचारात् यथोक्तं योगभाष्ये अ
क्षिमात्रकल्पो हि विद्वानत्यल्पदुःखलेशेनाप्युद्विजत इति अत्र वार्त्तिकानि कारकव्यवहारे हि शुद्धं वस्तु न वीक्ष्यते शुद्धे वस्तुनि सिद्धे च कारकव्यापृतिस्तथा काकोलूकनिशेवायं संसारोऽज्ञात्मवेदिनोः यानि शा
सर्वभूतानामित्यवोचत्स्वयं हरिरिति बुद्धतत्त्वस्य लोकोयं जडोन्मत्तपिशाचवत् बुद्धतत्त्वोपिलोकस्य जडोन्मत्तपिशाचवदिति तदेवं किमासीतेत्यस्योत्तरं यदा संहरते चायमित्यादिना एतदनेन ग्रन्थेन स्थितं प्रज्ञाः सदा
समाधिमनुतिष्ठन् परमां गतिं प्राप्यास्त इत्युक्ते ॥ ६९ ॥